

den Betaling, der skal ydes vedkommende Tilsynsmand. Sætter man ham nemlig paa fast Løn, bliver han maaske ligegyldig og bryder sig ikke om at tage mod saa mange Rotter som muligt, og faar han procentvis Betaling, vil han maaske blive for ivrig, og saa ved man jo ikke, hvad der kan ske; man har jo Historier om, at der er blevet betalt for Oldenborrer paa 2—3 forskellige Steder, og saadant noget kunde maaske ogsaa finde Sted ved Rotterne. Jeg tror, at hvad enten Tilsynsmanden lønnes med en procentvis Betaling, eller der gives ham et fast Vederlag, har det sine Ulemper, men jeg er i det hele taget imod, at der skal staa i Loven, at der skal gives ham Betaling. Hvor der kun er et lille Antal Rotter, der skulle indfanges, synes jeg ikke, det var noget, der skulde være nogen Udgift ved. Naar Sogneraadet paatager sig at lade indsamle Rotter, maa det ogsaa selv sørge for, at der bliver ført Tilsyn med, hvor mange Rotter der kommer ind, og for deres Tilintetgørelse. Jeg er glad ved, at Loven har faaet en Tidsbestemmelse, idet den jo kun skal gælde i tre Aar, saa kunne vi se, hvor galt det kan gaa. Hvis den bliver benyttet i en saadan Udstrækning, som man fra forskellig Side mener, at der er Trang til, vil det blive temmelig store Summer, der skulle til, men vi komme vel nok over det i de tre Aar. Jeg gaar ud fra, eftersom det ærede Medlem har tilkendegivet, at Loven skal være færdig i denne Samling, at den saa ogsaa kommer, og jeg tror derfor ikke det nytter at stampe mod Brodden og modsætte sig det, men det glæder mig, at vi om tre Aar ere paa et Punkt, hvor vi kunne sige: Mon det ikke for den fælles Kasse er for dyrt, især da de, der have Rottebesættninger, have faaet en meget stor Fordel, hvis det Regnestykke holder Stik, som vedkommende Komite i Kjøbenhavn har opstillet.

Jeg er paa dette Tidspunkt, som sagt, mod, at Staten giver saa stort Tilskud, som her er foreslaaet, og jeg ønsker at henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa det Spørgsmaal, om ikke Lovforslaget fastsætter for stor Betaling. Det er jo særlig Kommunens Interesse, det her drejer sig om, og det vil blive Kommuneraadene, der skulle tage Bestemmelse, og de gaa ikke med til Sagen, naar der er særlig store Udgifter forbundet dermed.

Bønløkke: Paa Frederiksberg og i Kjøbenhavn have vi for et Par Aar sideu arbejdet meget med at indfange Rotter, og det lykkedes ogsaa at indfange mange.

Vi gjorde det den Gang som et Forsøg, en Prøve, om det kunde lade sig gøre, og Prøven faldt godt ud. Det iværksattes for vore egne Penge, men det ville vi ikke blive ved med. Som de to ærede Talere have nævnt, findes der den Bestemmelse i § 2, at Landkommunerne skulle gaa til Amsraadet med Forespørgsel om Præmiens Størrelse. Det synes mig dog er for smaaligt at nedsætte Sogneraadene saaledes, at de ikke en Gang kunne tage Bestemmelse selv. Det forekommer mig, at det bør slettes. Men saa er der Tale om Betalingen til de Mænd, der skulle modtage Rotterne, og det siges der, at enten kan Sogneraadet fastsætte den til et bestemt Vederlag eller give indtil 10 pCt. af den samlede Præmiesum. Jeg vil sige de Herrer, at De faa ikke mange til at tage imod Rotterne, hvis de kun skulle have 10 pCt. af Præmierne, som uddeles, der vil næsten ingen være paa Landet, der vil gøre det. Thi mine Herrer, den Mand, der skal paatage sig at tage mod Rotterne, maatte have Forpligtelse til at blive hjemme en vis Tid, enten 1 Time om Dagen eller 2 Timer hver anden eller tredje Dag eller saa, og det gør en Mand selvfølgelig ikke for en Bagatel, som det kan blive i mange Kommuner. Der maa virkelig — men det kan maaske Sogneraadet gøre — sættes en ordentlig Betaling for dette Arbejde. Men hvorledes gaar det saa endelig med Kontrollen? Jeg gad vide, hvorledes Kommunerne ville kontrollere, hvor mange Rotter der er fanget. Rotterne komme let til at gaa igen, som man siger, hvis man ikke bruger en større Forsigtighed. Vi brugte her i Kjøbenhavn og ude paa Frederiksberg, den Gang vi havde fat paa Sagen, en Forsigtighed, som var følgeværdig, men jeg vil indrømme, at den vil blive kostbar og besværlig. Man havde ordnet det saaledes, at der hist og her var ansat Indsamlere til at tage mod alle de Rotter, som indkom, disse Mænd havde Forpligtelse til at være hjemme paa en bestemt Tid af Dagen for at tage imod Rotterne og udbetale kontant de 10 Øre for hver Rotte. Og saa kom der en Mand fra Bestyrelsen kørende hver anden Dag for at hente disse Rotter og se, hvor mange de havde, og saa skulde Halen være hugget af og sendes med. Selve Kroppene brød han sig ikke om, naar han blot fik Halerne. Det er vist ikke Meningsn efter Forslaget her, at Halen skal hugges af, og dersom den ikke bliver det, ved jeg ikke, hvorledes man kan kontrollere Rottefangsten og faa at vide, hvor mange Rotter